

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118128320/facsimile.pdf (tilgået 21. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

X.

Først da Sten forsvandt igennem Døren og denne straks efter larmende blev stænget, følte Sølv sin grænseløse Forladthed og anede, hvad Skæbne der ventede ham. Først da han saa Hundene forsvinde hver med sit Bytte af den Føde, han selv havde slængt paa Gulvet, følte han i det samme Sulten i sine Indvolde.

Men Sølv vilde ikke tabe Mødet. Han krøb op i Gluggen og søgte at kigge ud. Han saa kun Ugræsset gro stift og langt over den knudrede Gaardsplads, han saa kun den høje Lind tæt udenfor og Hyldebuske blomstre paa Siden af en Opgangsdør, der stod i Forbindelse med Jorden ved en spinke Tømmerstige, der kunde trækkes op.

Dog var han glad for dette Kig ud i den friske Luft, for denne Hyldelugt, der pustedes ned til ham, ja selv for den lille krybende Slyngplante med gule Blomster, der strakte sine

Ranker imod ham. »Fredløs« hed den jo ... fredløs var han selv.

Han gøs for at vende sig tilbage mod Kælderrummet. Og dog, naar Solen faldt derind, var det som om Klamheden trak sig tilbage op ad Væggene og gemte sig i Kroge og Hjørner. Som holdt Tudserne op at hoppe, ækle ved det stærke Skin. Han skelnede det ujævne, røde Teglstenstavl, der paa de lyssky Pletter havde hvide Skimmelovertræk, og højt op under Hvælvingen sporede han Spindelvævet i tunge støvfylde Hæng, der lignede forladte Reder.

Hvor længe han havde ligget der i Gluggen og stirret, vidste han ikke. Han saa nogle Karle vade gennem det tykke Græs, han hørte Brøndvippen knirke og Spandens Lænker rasle op og ned. Fra nogle Vinduer højt oppe paa Mursiden sloges Vand ud og kastedes Affald ned.

Engang slentrede en rødskægget Karl tæt forbi Lyshullet og blev Fangen var.

»Naadigherren slikker Sol?« sagde han grinnende. Sølvør værdigede ham intet Svar.

»Tag Jer vare, I ikke faar Solstik. Hun brænder hedt ved Middagstide.«

Sølvør lod som han hverken saa eller hørte. Men Karlen tog Træskodden og smækkede den haardt i. saa den ramte Sølvør i Panden. Sølvør